

Gedane zaken nemen geen keer.
Zeggen ze.

Deze NU.

Pascal Rijnja

Eerste druk 2017

© Pascal Rijnja

© Uitgeverij Literatum, Rotterdam 2017

ISBN 9789082684803

ISBN 9789082684810 (eBook)

NUR 305 | 332

Literaire Thriller | Thriller

pascalrijnja.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan **P.J. Rijnja**.
Een geweldige vader en tevens
mijn enthousiaste eerste proeflezer.

01. Eindelijk.

Ze was allang niet meer de mooiste villa, zoals ze daar geduldig tussen de veel beter verzorgde burens lag weg te kwijnen. Zowel de muren als het houtwerk hadden al veel te lang geen schilder meer gezien. Het was vergane glorie, maar hoewel vergaan, de glorie was nog steeds goed voelbaar.

Het ging de eigenaar ook helemaal niet om de staat, het ging hem om de ligging en die ligging compenseerde alles ruimschoots door het fraaie uitzicht. Uitzicht dat zich uitstreckte over de Middellandse Zee en dichterbij over het lager gelegen dorpje met zijn kleine jachthaven.

De kenmerkende geluiden van zo'n kleine haven drongen via de openstaande terrasdeur fluisterend de eerste etage binnen. Geluiden die de bewoners van het havenplaatsje allang niet meer opvielen. Attenuatie heet dat, de eigenschap van het *brein* die er voor zorgt dat alledaagse, regelmatige geluiden worden afgezwakt of gefilterd waardoor je ze niet meer *bewust* hoort. Net als de geluiden van een langsrijdende trein wanneer je naast een spoorweg woont of, zoals in dit geval, het gekrijs van de meeuwen en de vallen die op het ritme van de wind onvermoeibaar tegen de masten bleven slaan.

Brein.

Bewust.

De geluiden werden door zijn brein in ieder geval wel bewust waargenomen. Althans, de geluiden vielen hem op, hij sloeg er echter geen acht meer op.

Hij had wel iets anders aan zijn hoofd.

Hoewel het niet zijn huis was, voelde het wel als zijn thuis. Dit was het huis waar zijn trouwste en misschien wel beste vriend al ruim veertig jaar woonde. Een vriend, niet alleen van hem, al sinds heugenis vooral vriend van de familie, de beste vriend en leeftijdsgenoot van zijn grootvader. Van *zijn partner in crime*, zoals die hem liefkozend noemde wanneer hij vertelde over de tijden van weleer toen zij nog samen de Côte d'Azur onveilig maakten.

Voor Thom was het vooral een vertrouwde omgeving en dat was precies waar hij nu behoefte aan had.

Hij keek door zijn tranen naar het lege flaconnetje dat hij zojuist in het kleine kistje met de zwart fluwelen bekleding had terug gelegd. Hij realiseerde zich dat hij nu onomkeerbaar de tweede en laatste stap in gang had gezet.

De smaak van het drankje, het speciaal voor hem op maat gemaakte elixer, tolde nog steeds rond in zijn mond en was veruit het smerigste dat hij ooit had geproefd. Direct nadat hij het flaconnetje had geopend en de inhoud zonder aan te lengen in zijn mond had gegoten, waren in een reflex zijn kaakspieren krampachtig samengetrokken en de tranen in zijn ogen gesprongen. Hoe hard zijn smaakpapillen ook aan de bel trokken, hij wist dat hij er toch niets tegen kon doen. Het goedje moest er langs, door zijn keel verder om via de dunne darm de weg naar de lever te vinden en van daaruit zo snel mogelijk in zijn bloedbaan terecht te komen.

Hij was gewaarschuwd. De smaak van het drankje zou weerzinwekkend zijn, maar niet misselijkmakend. Hij zou er niet van kokhalzen. Gelukkig niet, anders was het allemaal voor niets geweest. Hij had de waarschuwing schouderophalend ter kennisgeving aangenomen.

‘Het doel heiligt de middelen’, was zijn laconieke reactie geweest. Wat kon hem de smaak nu schelen? Het ging hem om de uitwerking, het resultaat en als de weg daarheen kortstondig via deze weerzinwekkende smaak moest gaan, dan moest dat maar.

In de hoop de smaak in zijn mond onder controle te krijgen, probeerde hij het weg te spoelen met een glas water en nog verder weg met nog een glas. De smaak zou minder worden, was hem verteld, toch hield hij er rekening mee dat die nog wel even in zijn mond zou blijven hangen. Hooguit de komende vijftien tot vijfenveertig minuten wat hem betrof.

Gelukkig was dit de laatste stap, stap twee van de twee stappen. De eerste stap had hij een kwartier eerder gezet, precies zoals was voorgeschreven. De capsule was makkelijk doorgeslikt. Het enige wat hij daarvan had gemerkt was dat zijn maag licht protesteerde en nadat de inhoud zijn weg had gevonden, was zojuist de benodigde en weerzinwekkende tweede stap gezet.

Zowel de ingeslikte capsule als het elixer waren uniek en strikt persoonlijk, waardoor beide farmacons geen enkele uitwerking zouden hebben bij iemand anders, alleen bij hem. De reden hiervoor lag in de complexiteit van het menselijk brein, in de werking ervan en vooral in de reacties van chemicaliën op die werking.

Voor zover bekend is het menselijk brein het meest complex van alles wat we kennen in het universum. Ons brein coördineert en bestuurt allerlei systemen, waaronder het bewustzijn. Met het bewustzijn voel je en ervaar je emoties, proef je smaak, kan je zien, hoor je klanken en geluiden en beleef je geuren.

Toch, hoe complex ze ook zijn, hersenen zijn nooit in staat gebleken om meer dan vier dimensies tegelijk te registreren en te verwerken. Deze vier dimensies *lengte*, *breedte*, *hoogte* en *tijd* zijn ook altijd voldoende geweest, omdat we daarmee feilloos het waar en wanneer van alles hebben kunnen bepalen. Een vijfde dimensie erbij is voor het brein qua omvang gewoon te veel. Te veel, omdat de evolutie het nooit nodig heeft gevonden, of, voor de hand liggender, te veel omdat de hersenen geen benul hebben hoe ze met een extra dimensie om zouden moeten gaan.

Te veel betekent echter niet dat het niet kan.

Wat men niet weet, kan men ontdekken, want weliswaar is niets zo complex als het menselijke brein, er is ook niets dat zo veel mogelijkheden biedt. Veel, tot bijna alles wat we nu weten, komt namelijk voort uit die praktisch eindeloze mogelijkheden van het menselijk brein.

Dat is prettig, maar dat heeft ook een keerzijde.

Doordat men aan steeds meer gewend is geraakt, is men ook steeds veeleisender geworden en steeds minder snel tevreden, waardoor de mens nog harder op zoek is gegaan naar het onbekende, naar die niet ontwikkelde mogelijkheden van het brein. En hoe hard wetenschappers het door de eeuwen heen ook hebben geprobeerd, het is ze de ondanks die toegenomen nieuwsgierigheid, toename in kennis en hulp van steeds geraffineerdere instrumenten, nog steeds niet gelukt een vinger achter die onbekende mogelijkheden te krijgen.

Tot kort geleden dan.

En daarvan zou Thom binnen nu en vijftien tot vijfenveertig minuten de vruchten gaan plukken. Ondanks de vieze smaak in zijn mond, heerlijke smaakvolle gelukzalige vruchten.

Eindelijk.

Dat doel heiligde echt *alle* middelen.

Was het experimenteel? Ja.

En, moest Thom toegeven, dat maakte het best spannend.

Was dat het waard? JA. De voorbereiding, de spanning, de risico's, het achterlaten van het alternatief en boven alles: het doel, de grootste JA die hij kon bedenken.

Smakkend, in de hoop de vieze smaak sneller uit zijn mond te krijgen, liep Thom naar het raam en keek tussen de omlaag rollende regendruppels naar buiten. In de verte zag hij nog net de contouren van het grote jacht buiten de haven voor anker liggen.

Hij haalde eens diep adem voordat hij zich omdraaide en naar de wastafel in de hoek van de kamer liep. In de spiegel boven de wastafel bekeek hij zichzelf. Hij zag er moe uit, gespannen. Met beide handen steunend op de porseleinen rand van de wastafel, bleef hij hangen bij de blik in zijn ogen, ogen die donker en intens terug bleven kijken. Door het slechte weer was het buiten eerder gaan schemeren en daardoor binnen snel donker geworden. Om meer licht op te kunnen nemen, waren zijn pupillen vergroot en hadden zijn irissen zich samen getrokken tot smalle lichtblauwe randen, waardoor zijn ogen donkerder leken dan anders.

Hij voelde de spanning die van zijn gezicht was af te lezen en ondanks die spanning zag hij zichzelf glimlachen en glimlachte hij zelfverzekerd terug. Het beviel hem wat hij zag, hij zag hoop en vastberadenheid.

Langzaam boog hij naar voren, dichterbij naar zijn eigen spiegelbeeld toe, tot de neuzen elkaar bijna raakten. Hoe dichterbij hij kwam, hoe groter zijn ogen werden en hoe meer hoop en vastberadenheid hij zag. Zodra zijn neus zachtjes de spiegel raakte, liet hij zijn voorhoofd tegen de spiegel rusten en sloot hij zijn ogen.

Zou het al werken?

Hij voelde nog niets, niets anders dan anders. Hij wist dan ook niet welk gevoel hij kon verwachten.

Hij deed een stap naar achteren om zichzelf nog een keer helemaal te bekijken, nog een laatste keer.

Weer zag hij zichzelf glimlachen. Een leuke lach en als vanzelf glimlachte hij net zo leuk terug.

Het is leuk om te glimlachen, dacht hij. Dat zouden mensen vaker moeten doen.

Hij liep terug naar de tafel en pakte het kistje met de fluwelen binnenkant, deed het terug in de oorspronkelijke verzendverpakking en gooide het in de vuilnisbak. Hij hoefde straks niet te weten dat dat kistje er was geweest, ook al zou hij waarschijnlijk de hele tijd bij bewustzijn blijven.

Bewust bij bewustzijn. Bij welke dan ook.

Hij pakte zijn glas, vulde het opnieuw met water, nam het mee en zette het op het tafeltje. Met een zucht liet hij zich in de versleten, maar comfortabele leren stoel ploffen en sloot zijn ogen.

Nu was het afwachten, afwachten of het wel zou werken.

Het was nu nog maar even en die verschrikkelijke avond zou niets meer zijn dan een nooit gedroomde nachtmerrie.

Nog even en hij zou niet eens meer weten wat hij had doorgemaakt.

Nog even en hij zou weer gelukkig zijn.

Eindelijk.

Samen, met haar, net als in die andere nu.

Nee.

Niks andere.

Deze.

Deze nu.

02. Bijna.

Als iets mis kan gaan, dan gaat dat ook een keer mis.
Edward A. Murphy (1918–1990)

Althans, zo is de populaire korte versie. Volgens Robert, de zoon van, was de werkelijke ‘wet’ van zijn vader iets genuanceerder. ‘Als er meerdere manieren bestaan om een klus te klaren en één van die manieren loopt rampzalig af, dan zal iemand het doen op die manier.’

Mooi allemaal, bedacht Matson, maar uiteindelijk kwam het wel gewoon op hetzelfde neer.

Misgaan heeft met risico’s te maken. Hoe vernieuwender en grensverleggender, hoe meer risico’s, dus des te groter was de kans dat het mis kon gaan. Het nemen van risico’s hoort nu eenmaal bij de mens, bewust genomen of onbewust, waar het om ging was het afwegen van de consequenties. Had de mens nooit risico’s genomen uit angst dat het mis kon gaan, dan liepen we ons waarschijnlijk nog steeds in berenvellen te verbazen over de buurman die per ongeluk door het wrijven van twee houten stokjes zijn vingers had gebrand.

Nieuwe ideeën bedenken en die durven uitvoeren, durven doen. Dat lag altijd ten grondslag aan vooruitgang, al vond die vooruitgang nogal eens zijn weg door schade en schande.

Gelukkig niet altijd, er werd hoe dan ook altijd wel een oplossing gevonden. Geen vooruitgang zonder innovatie en geen innovatie zonder improvisatie.

Het was gestopt met regenen, hoewel hij daar weinig van merkte, de druppels vielen onverminderd hard naar beneden. Of de druppels nou kilometers lang onderweg waren of door de wind en de zwaartekracht van de bladeren naar beneden werden geblazen, het maakte hem niets meer uit, hij was doorweekt en hij had het koud. Koud en warm tegelijk, koud door zijn kletsnatte kleren en warm van het rennen.

Met een arm voor zijn ogen weerde hij de tijdens het rennen in zijn gezicht striemende takken. Opeens hield het slaan van de